

Arrest

nr. 223 755 van 9 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 september 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 september 2017 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op 19 september 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

*"Aan de Heer
[...]"*

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 18/09/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft op 15.09.2017 geweigerd een hoorplicht in te vullen. Verder bevat het administratief van betrokkene geen aanwijzingen dat hij een familiaal leven in België zou hebben zoals begrepen in artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreigingen om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren, feit waarvoor hij op 31.07.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel uitgezonderd 4 maanden.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, bedrieglijk verberging – roerende zaken, feiten waarvoor hij op 25.09.2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch

correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst. Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

II. 1.2. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"[...]

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, omdat zij ten onrechte stelt dat verzoekende partij thans nog een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

Verzoekende partij heeft immers haar gevangenisstraffen 'uitgezeten'.

II.1.3. Het is niet zo dat verzoekende partij thans nog gevangenisstraffen moet 'uitzitten'.

Verzoekende partij was een gevaar voor de openbare orde vooraleer zij haar gevangenisstraf opgelegd kreeg.

Verwerende partij heeft bij het opleggen van het inreisverbod kennelijk één van de basisprincipes van het strafrecht uit het oog verloren, met name de preventieve functie van een gevangenisstraf (cf. C. VAN DEN WYNGAERT, Strafrecht en Strafprocesrecht, 2009, Antwerpen, Maklu, p. 17):

"Bijzondere preventie

De bijzondere preventie slaat op het effect van de straf t.a.v. de delinquent op wie ze wordt toegepast: de straf zal aan de delinquent leren geen nieuwe misdrijven meer te plegen en zal zodoende een preventieve werking hebben. Negatief bekeken beperkt de bijzondere preventie zich in de zin tot de loutere incapacitatie van de delinquent. Het doel hiervan is de maatschappij te beschermen, door het eenvoudige feit van de delinquent uit de maatschappij te verwijderen.

Positief gesteld impliceert deze zienswijze dat men de straf gaat aanwenden als een middel om hem terug in de maatschappij in te schakelen, m.n. de resocialisering."

II.1.4. Verzoekende partij stelt zich thans dan ook op het standpunt dat het feit dat zij haar straf heeft uitgezeten, ni. de tijd die de strafrechter nodig achtte om te voorkomen dat zij nieuwe inbreuken op de openbare orde te plegen, tevens impliceert dat zij thans geen gevaar voor de openbare orde meer vormt. Anders zou het uiteraard zijn mocht verzoekende partij net een inbreuk op de openbare orde gepleegd hebben en mocht verwerende partij de strafrechtelijke gang van zaken niet willen afwachten, quod non in casu.

De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat artikel 74/11 geen voorwaarde stelt met betrekken van het actuele karakter van het gevaar dat verzoekende partij zou vormen met betrekking tot de openbare orde. Nochtans stelt artikel 74/11, §1, lid 4 VW duidelijk:

"De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Deze voorwaarde moet bekeken worden op het moment van de oplegging van het inreisverbod; dit is de logica zelve. Er staat immers niet in de wet geschreven "indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt of gevormd heeft voor de openbare orde of de nationale veiligheid", zoals de verwerende partij lijkt te interpreteren. De verwerende partij gaat aldus uit van een foutieve lezing van de wet.

II.1.5 Bovendien, artikel 74/11, §1, vierde lid stelt dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar opgelegd kan worden, indien een onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact (inreisverbod van 8 jaar!) meent te moeten nemen.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

Zo leest verzoekende partij bijvoorbeeld niet in de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het feit dat verzoekende partij reeds meer dan 16 jaar in België verblijft, een hele vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en geen enkele band meer heeft met Algerije. Door haar zondermeer een inreisverbod van 8 jaar op te leggen, toont de verwerende partij niet aan rekening gehouden te hebben met alle specifieke omstandigheden, eigen aan het geval.

Nochtans is ook die vereiste voorgeschreven door artikel 74, §1 van de Vreemdelingenwet.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij eveneens dat de formele motiveringsverplichting gerespecteerd werd. Hoewel de verzoekende partij het hiermee niet eens is, wenst zij op te merken dat zij in casu een schending van de materiële motiveringsverplichting opgeworpen heeft. Deze is nog ruimer.

De formele motiveringsverplichting (cf. de wet van 29 juli 1991) houdt immers de verplichting in om vormelijk afdoende te motiveren. De materiële motiveringsverplichting houdt tevens de verplichting in om inhoudelijk deugdelijk en pertinent te motiveren. Hoewel er hier geenszins afdoende werd gemotiveerd, meent de verzoekende partij in ruimere zin dat de motivering evenmin deugdelijk en pertinent kan worden genoemd.

In die zin is het verweer van de verwerende partij met betrekking tot de formele motiveringsverplichting dan ook niet dienstig.

Verzoekende partij kan wel het ontwikkelde verweer in de nota met opmerkingen met betrekking tot artikel 3 EVRM volgen, waardoor zij op deze opgeworpen schending niet langer aandringt.

II.1.6. De thans bestreden beslissing houdt aldus een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

In die zin meent verzoekende partij dan ook dat het thans opgelegde inreisverbod artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting schendt.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.4. In casu wordt de ernstige bedreiging die verzoeker voor de openbare orde uitmaakt gemotiveerd als volgt: *“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreigingen om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren, feit waarvoor hij op 31.07.2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel uitgezonderd 4 maanden. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal, bedrieglijk verberging – roerende zaken, feiten waarvoor hij op 25.09.2006 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Turnhout tot een definitief geworden gevangenisstraf van 3 maanden. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

3.5. Verzoeker betoogt dat verweerder ten onrechte stelt dat hij thans nog een gevaar voor de openbare orde zou uitmaken, omdat hij *“immers al [zijn] gevangenisstraffen [heeft] ‘uitgezeten’*. Hij verwijst in deze naar *“één van de basisprincipes van het strafrecht”*, met name de preventieve functie van een gevangenisstraf. Verzoeker meent dat het uitzitten van zijn gevangenisstraffen – met name de tijd die de strafrechter nodig achtte om te voorkomen dat hij nieuwe inbreuken op de openbare orde zou plegen – inhoudt dat hij thans geen gevaar meer vormt voor de openbare orde. Verzoeker kan evenwel niet worden gevolgd in zijn betoog. Zoals in de nota met opmerkingen terecht wordt gesteld, kadert de thans bestreden beslissing in het administratief recht en niet het strafrecht. Verzoeker tracht met zijn betoog in wezen de appreciatiebevoegdheid van verweerder inzake de beoordeling van het gevaar voor de openbare orde te begrenzen door te wijzen op beginselen van het strafrecht. In deze wijst de Raad er evenwel op dat het strafrecht en de verblijfsreglementering elk hun eigen finaliteit hebben, waarbij het de gemachtigde van de staatssecretaris is toegestaan zijn eigen beoordeling te maken van verzoekers gedragingen. Dat de strafrechtelijke instanties verzoeker hebben veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf maanden, met uitstel, uitgezonderd vier maanden en nogmaals tot een gevangenisstraf van drie maanden, houdt niet ipso facto in dat verweerder – nadat verzoeker voormelde gevangenisstraffen heeft uitgezeten – niet zou kunnen oordelen dat verzoeker wel degelijk een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

3.6. Wel stelt verzoeker terecht dat er sprake dient te zijn van een actuele bedreiging voor de openbare orde. Evenwel dient de Raad op te merken dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder dienaangaande een overweging heeft gemaakt. Zo werd in de bestreden beslissing gewezen op de *“maatschappelijke impact”* van de door verzoeker gepleegde feiten waaruit *“kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”*. Hierbij wijst de Raad erop dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel weliswaar vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan derhalve reeds voortvloeien uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten. Verzoeker brengt niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat de opgelopen veroordelingen voor diefstal – waaronder één met de omstandigheid van *“geweld of bedreigingen om in het bezit van de weggenomen voorwerpen te kunnen blijven of om de vlucht te verzekeren”* – getuigen van een maatschappelijke impact. Verzoeker brengt geen enkel element aan op grond waarvan kan worden vastgesteld dat het kennelijk onredelijk is te stellen dat de gedragingen die aan zijn strafrechtelijke veroordelingen ten grondslag liggen, getuigen van een zodanige maatschappelijke impact dat hieruit voortvloeit dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Dit in het bijzonder gelet op het gegeven dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar twee verschillende veroordelingen voor diefstal, waarvan één zeer recent is. Het komt

niet aan de Raad toe deze leemten in de synthesesamenvatting van verzoeker op te vullen. De loutere omstandigheid dat in de nota met opmerkingen verkeerdelijk wordt voorgehouden als zou artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet geen voorwaarde stellen met betrekking tot het actuele karakter van de bedreiging voor de openbare orde, doet geen afbreuk aan het gegeven dat in de bestreden beslissing wel degelijk een afweging werd gemaakt. Zoals reeds gesteld, toont verzoeker met zijn betoog het kennelijk onredelijke karakter van deze afweging niet aan.

3.7. Verzoeker betoogt verder dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de specifieke omstandigheden, eigen aan zijn dossier. Zo wijst hij erop dat hij reeds meer dan zestien jaar in België verblijft, een hele vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd en dat hij geen enkele band meer heeft met Algerije. In deze wijst de Raad erop dat verzoeker op 15 september 2017 werd uitgenodigd om een vragenlijst "*hoorrecht*" in te vullen. Zoals in de bestreden beslissing werd gesteld, heeft verzoeker geweigerd voormelde vragenlijst in te vullen. Bijgevolg kan hij verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met de thans door hem opgesomde persoonlijke omstandigheden. Het kwam hem toe deze omstandigheden, naar aanleiding van de vragenlijst, kenbaar te maken aan verweerder, quod non in casu. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekers zestienjarig verblijf alhier – dat wordt gekenmerkt door een veelvoud aan verblijfsaanvragen, die alle werden geweigerd – nooit door enig wettig verblijf werd gedekt. Verder brengt verzoeker geen enkel bewijs aan van zijn vermeende vrienden- en kennissenkring in België en zijn gebrek aan banden met Algerije. Evenmin brengt verzoeker iets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat het administratief dossier geen aanwijzingen bevat dat hij hier een familiaal leven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, zou hebben.

3.8. Door te wijzen op het gegeven dat artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid en niet in de verplichting tot het opleggen van een inreisverbod voor meer dan vijf jaar in geval van een ernstige bedreiging voor de openbare orde, kan verzoeker de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verweerder heeft immers concreet aangegeven waarom hij van oordeel is dat verzoeker een inreisverbod van acht jaar kan worden opgelegd en heeft dus geduid waarom hij gebruik heeft gemaakt van zijn discretionaire bevoegdheid in dit verband.

3.9. Gelet op bovenstaande, toont verzoeker niet aan dat verweerder, bij de beoordeling van de ernstige bedreiging die hij vormt voor de openbare orde, in gebreke is gebleven rekening te houden met het actuele karakter van deze bedreiging. Verzoeker toont met zijn loutere verwijzing naar het uitzitten van zijn gevangenisstraffen niet aan dat verweerder – onder verwijzing naar de maatschappelijke impact van de strafrechtelijke feiten – ten onrechte heeft geoordeeld dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Evenmin toont verzoeker aan dat verweerder in gebreke is gebleven rekening te houden met de, aan hem kenbaar gemaakte, specifieke omstandigheden van zijn zaak. Het loutere gegeven dat de bestreden beslissing een ernstige impact op verzoekers leven heeft, maakt nog niet dat deze kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA